

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג

רושם ארוך טווח

הרב נורברט ויינברג

שמי נורברט ויינברג, ושמי העברי הוא נתן - נתן בן יצחק דוב.

נולדתי בגרמניה לפני השואה. משפחתי כמעט ולא הספיקה לצאת; למעשה, אבי, שהיה רופא בעיירה קטנה בשם באד-נאוהיים, נאסר ונשלח למחנה בוכנוואלד למשך שישה שבועות. איכשהו אמי הפכה עולמות והצליחה להוציא אותו משם, ואז עזבנו לאנגליה, ומשם הגענו בהמשך לארצות הברית. למדתי בישיבה יוניברסיטי, ושם גם הוסמכתי לרבנות.

באמצע שנות היו"דים (שנות החמישים), התמנית למנהל בית ספר יהודי בעיר יונקס, שבמדינת ניו יורק. אולם, כעבור זמן לא רב די התייאשתי מעבודתי זו. הילדים היו נפלאים; הם רצו ללמוד ואהבו ללמוד. אולם, הבעיה הייתה ההורים. אף ששלחו את ילדיהם אל בית הספר היהודי שלנו, לא היו ההורים שומרי מצוות. נראה לי שהם שלחו את הילדים אלינו רק משום שכך נהגו גם שכניהם - זה היה הדבר המקובל לעשות - אבל הבעיה הייתה שהילדים למדו דבר אחד בבית הספר, ואחר כך בכל יום אחר הצהריים היו חוזרים הביתה ושם לומדים דבר אחר. התחלתי להרגיש שאני לא מצליח להשאיר שום רושם של ממש על הילדים. הלכתי ונהייתי די מיואש מכל העסק הזה.

באותה תקופה - היה זה בשנות היו"דים המאוחרות - יצא לי לשמוע הרבה אודות הרבי. שמעו אז הלך והתפרסם מאוד, והוא הפך להיות כוח משפיע בחיים היהודיים. לכן, החלטתי ללכת ולהיפגש אתו, ולבקש את עצתו בעניין. ייתכן שגם הוא יסכים אתי שעלי להחליף מקצוע ולהפוך לעורך דין או לרופא.

איכשהו ארגנתי פגישה עם הרבי. אינני זוכר כרגע בדיוק את הפרטים כיצד סודר העניין, אם כי אני כן זוכר שבן דודי ע"ה, בירון במברגר, בא יחד אתי.

הגענו ונאמר לנו שעלינו לחכות זמן מה. הייתה זו חוויה

מיוחדת במינה לראות את הרבי מקרוב. ראיתי אותו כבר בעבר כמה פעמים כשנכחתי בהתוועדויות, אבל כאן זה היה ממש פנים אל פנים.

אני זוכר שבן דודי ואני נכנסנו אל תוך החדר, והנה הרבי ישב שם ליד שולחן הכתיבה שלו, וספרייה של ספרי קודש מאחוריו. כאשר נכנסנו הרבי נעמד מלוא קומתו. לא שהיינו בעלי חשיבות מיוחדת, אך מכל מקום, הרבי נעמד לכבודנו ולחץ את ידינו. הופתעתי מאוד מכך, והדבר גרם לי להרגיש שהרבי מעוניין לשוחח אתי.

שאלתו הראשונה הייתה, "באיזו שפה תרצו לשוחח?" אף שידעתי אנגלית וגרמנית, אמרתי אידיש. חשתי שזה הולם יותר את ה"אידישקייט". "בסדר", אמר הרבי. ברור שהוא ידע לדבר שפות רבות - אינני יודע אפילו כמה - בוודאי צרפתית, שכן הוא למד בצרפת; ורוסית, מאחר שנולד שם; וכמובן, אידיש, עברית, גרמנית ואנגלית. כך שמבחינתו שאלת השפה שבה נבחר לשוחח לא היוותה שום בעיה.

"על מה תהיו מעוניינים לשוחח?" שאל הרבי. סיפרתי

«

מילותיו של הרבי חדרו עמוק, והמשכנו לשוחח עוד קצת אודות דרכי היישום המעשי של גישתו.

לקראת סיום פגישתנו, מילותיו האחרונות אלי היו: "אל תחשוש מכל העניין - אל תחשוש מה הם יקיימו, ומה לא. אתה מצדך תשתדל ותתאמץ להשקיע בהם כמיטב יכולתך, ולמצוות שהם יקיימו כבר יהיה כוח משלהן".

כשקמנו לצאת, לחץ הרבי את ידינו. אחרי שיצאנו, שאל אותי אחד המזכירים, "על מה דיברתם כל כך הרבה זמן?" "מה אתה מתכוון 'כל כך הרבה זמן'?", שאלתי. "דיברנו בסך הכול כמה דקות בודדות".

"הייתם בפנים כמעט ארבעים וחמש דקות", הוא אמר. מסתבר שבזמן שביליתי במחיצת הרבי, לא הבחנתי כלל בזמן החולף. נדהמתי לגמרי כששמעתי זאת.

היחידות עם הרבי חוללה שינוי עצום בחיי, והעניקה לי את הכוח להמשיך הלאה. ברגע שהבנתי שלכל מצווה שאצליח לטעת בליבותיהם של הילדים תהיה עוצמה משלה, כפי שהתבטא הרבי, ידעתי שמאמצי לא יהיו לשווא.

לרב אין חיים קלים. כפי שאמר משה רבנו, "עוד מעט וסקלוני!" זה לא דבר פשוט. אף על פי כן, מבחינתי אין כבר שום משמעות לעובדה זו, משום שאני יודע שכל מצווה שאצליח לטעת בתלמידים תשפיע ותפעל את פעולתה.

זהו סיפורו של המפגש שלי עם הרבי. כשאני נזכר בזה כעת, אני מרגיש כאילו הדבר התרחש רק אתמול. זה היה לפני שישים שנה, אבל לזמן החולף אין כל משמעות - כזה מין רושם הותירו בי הדברים.

הרב נורברט ויינברג עבד כמחנך וכרב במוסדות שונים בניו יורק, מסצ'וסטס וקונטיקט. כיום הוא מכהן כרב בית הכנסת ברחוב אדמס בניוטון, מסצ'וסטס. הוא רואיין בישראל בחודש שבט, תשע"ג.

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ז (1977) — מר שמואל כץ, שליחו האישי של ראש הממשלה מנחם בגין, נועד עם הרבי ליחידות שארכה כשעתיים. י"ט סיון

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

לו את כל הבעיה שלי. הסברתי שהעובדה שאינני מצליח לראות שום התקדמות אצל הילדים, בגלל שהמשפחות שלהם שללו את כל מה שלימדתי אותם, גרמה לי לחוש ייאוש רב. אפילו אם הילדים מצדם יהיו מעוניינים ללמוד, לא ראיתי כל טעם בללמד אותם. מה עלי לעשות?

"שמע", אמר הרבי, "אני רוצה לומר לך משהו".

הוא הסביר שעל פי הלכה, כמעט בלתי אפשרי שיהיה מצב בו בית דין הורגים אדם. ידוע שבית דין שהורג אדם פעם אחת בשבעים שנה היה נקרא "סנהדרין קטלנית". רבי עקיבא אפילו התבטא ואמר שאילו הוא היה חבר בסנהדרין והדבר היה תלוי בו, איש לא היה מומת על ידי בית דין. אך לאור זאת מתעוררת השאלה: אם אמנם כך הם פני הדברים, אז למה בכלל קיים בתורה עונש של גזר דין מוות? והסיבה היא, אמר הרבי, משום שהתורה רצתה שנדע עד כמה חמור הוא לרצוח אדם.

הרבי המשיך והסביר, "נאמר שאדם אכן נשפט ונגזר עליו גזר דין מוות. וודאי תוכל לתאר לעצמך איזה מין אדם הוא זה, עד שלבית הדין לא נותרה כל ברירה והם נאלצו להשית עליו כזה מין עונש? היה עליו לסרב לשמוע בקול שני עדים שהתרו בו, להתעלם מאזהרותיהם על העונש הצפוי לו, ולקום ולרצוח מישהו בפניהם; הוא חסר כל פחד, וחסר כל בושה.

כעת, חשוב על הנקודה הבאה: רוצח זה נגזר דינו למיתת בית דין. אם הוא יבקש לשתות כוס מים לפני ביצוע גזר הדין, הוא יהיה מחויב לברך לפני שתיית המים בדיוק באותה מידה כמו הצדיק הגדול ביותר בעולם..."

האזנתי בשתיקה, מנסה לעקוב אחר קו המחשבה של הרבי, אף שעדיין לא בדיוק קלטתי את הנקודה שאליה הוא חתר.

"אתה שואל אותי", המשיך הרבי, "איזו חשיבות יש בללמד את אותם ילדים. הצעירים הללו אינם אשמים, הם רק בתחילת חייהם. כל אחד מהם עשוי להפוך בעתיד לגדול בישראל. אתה שואל אותי אם שווה ללמד אותם?! אפילו רוצח בדרך להוצאתו להורג חייב לברך בדיוק כשם שצדיק מחויב לברך. כיצד, אם כן, תוכל למנוע מהילד הזה את ההזדמנות לומר ברכה? ללמד ילד לברך ברכה - מה יכול להיות גדול יותר מזה?"

הייתי המום לגמרי. לאורך כל התקופה שעסקתי בחינוך, מעולם לא עלתה בדעתי נקודת הסתכלות שכזו.

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015